

Højsangen

(Kapitel 1)

¹ Salomon og Sulamits kærlighedssang

Hun:

² Bare han dog vil give mig masser af kys!

Din kærlighed er bedre end vin.

³ Du dufter af den dejligste parfume,
selv dit navn dufter sødt.

Derfor elsker de unge kvinder dig.

⁴ Tag min hånd, lad os løbe.

Du, min konge, har budt mig ind på dit værelse.

De unge kvinder fra Jerusalem:

Vi vil glæde os og fejre ham.

Hans kærlighed er bedre end vin.

Hun:

De elsker dig virkelig.

Hun:

⁵ Jeg er solbrændt, men smuk,
unge kvinder fra Jerusalem;
som beduinteltene i Kedar,
som forhænget i Salomons tempel.

⁶ Se ikke ned på mig, fordi min hud er mørk,
fordi solen har mærket mig.

Mine brødre var blevet vrede på mig
og satte mig til at passe deres vingård,
– men porten til min egen lod jeg stå på klem.

Hun:

⁷ Sig mig, min elskede,
hvor lader du fårene græsse,

hvor skal de hvile sig ved middagstid?
Sig mig det, så jeg ikke pynter mig med slør
i nærheden af andre mænds fåreflokke.

Han:

⁸ Hvis du er i tvivl,
du allersmukkeste kvinde,
så følg fårenes spor,
og lad dine geder græsse
ved hyrdernes telte.
⁹ Jeg vil sammenligne dig, min skat,
med den smukkeste hoppe, den, der fører Faraos vogn.
¹⁰ Øreringene klæder dig,
din hals er smuk med juvelerne.

De unge kvinder fra Jerusalem:

¹¹ Vi vil lave dig halskæder af guld
med vedhæng af sølv.

Hun:

¹² Min konge ligger på sin seng
indhyllet i min parfume.
¹³ Som et bundt af duftende myrraplante
ligger min elskede mellem mine bryster.
¹⁴ Han dufter som en buket hennablomster
fra vingårdene i En-Gedi-oasen.

Han:

¹⁵ Du er smuk, min Sulamit,
du er smuk, dine øjne er blide som duer.

Hun:

¹⁶ Hvor er du smuk, min elskede Salomon, hvor er du dejlig.
Vores seng er den bløde græsmark
¹⁷ i et hus af cedertræer og høje cypresser.

(Kapitel 2)

Hun:

¹ Jeg er en blomst fra Saronsløtten,
en lilje fra dalene.

Han:

² Som en lilje mellem tidsler,
sådan lyser min skat op i flokken af unge kvinder.

Hun:

³ Som et enligt æbletræ i skoven,
sådan står min elskede i flokken af unge mænd.

Jeg elsker at sidde i hans skygge,
hans frugt er sød i min mund.

⁴ Han tog mig med og gav mig vin,
han kaldte mig 'kærlighed'.

⁵ Mæt mig med rosinkager,
forfrisk mig med æbler,
jeg er svimmel af kærlighed.

⁶ Han stryger min kind med den ene hånd,
kærtegner mig med den anden.

⁷ Jeg sværger, unge kvinder fra Jerusalem,
ved gazellerne og hjortene på engen:
Væk ikke kærligheden,
kald ikke på den, før den er klar.
Kald ikke på den, lad den komme af sig selv.

⁸ Hør, det er min elskede
– se, dér kommer han
i løb over bjergene,
dansende over højene.

⁹ Min elskede er som en gazelle
eller en ung hjort.
Se, nu står han bag vores mur.
Han kigger ind ad vinduet,
spejder gennem gitteret.

¹⁰ Min elskede siger til mig:

»Rejs dig, min skat, min allersmukkeste,
og kom.

¹¹ Vinteren er forbi,
og regnen stilnet af.

¹² Jorden er dækket af blomster,
det er tid til at synge,
overalt i landet kurrer turtelduerne.

¹³ I træerne bliver fignerne modne,
blomsterne dufter på vinstokkene.
Rejs dig, min skat, min allersmukkeste,
og kom.«

Han:

¹⁴ Min due putter sig i klippespalten
i skjul på bjergskråningerne.
Lad mig se dit ansigt, Sulamit,
lad mig høre din stemme,
for din stemme er sød
og dit ansigt bedårende.

Hun:

¹⁵ Fang dog rævene,
de små ræve,
for de ødelægger markerne,
nu, hvor vinen blomstrer.

¹⁶ Min elskede er min, og jeg er hans,
han, som græsser blandt liljerne.

¹⁷ Når dagen bliver kølig
og skyggerne lange,
så vend om, min elskede, som en gazelle
eller en unghjort
på de krydret duftende bjerge.

(Kapitel 3)

Hun:

¹ Natten var urolig og lang, jeg ledte efter ham, som jeg elsker så højt.

Jeg ledte,
men fandt ham ikke.

² Jeg tænkte: Nu vil jeg stå op og gå rundt i byen.

I gaderne og på torvene
vil jeg lede efter ham, som jeg elsker så højt.

Jeg ledte uden at finde.

³ Jeg stødte på vægterne, der går omkring i byen:

»Har I mon set ham, jeg elsker så højt?«

⁴ Så snart jeg havde forladt dem,
fandt jeg min elskede.

Jeg holdt godt fast
og gav ikke slip,
før vi nåede til min mors hus,
helt ind på hendes værelse.

⁵ Jeg sværger, unge kvinder fra Jerusalem,
ved gazellerne og hjortene på engen:

Væk ikke kærligheden,
kald ikke på den, før den er klar.
Kald ikke på den, lad den komme af sig selv.

⁶ Hvad er det, der kommer ud fra ørkenen,
som røgøjler,

ombølget af myrraduft og røgelse,
af krydderier fra fjerne lande?

⁷ Det er jo min elskede Salomon i sin bærestol.

⁶⁰ krigere omgiver den,

⁶⁰ af Israels stærkeste mænd.

⁸ De bærer alle sværd,
de er trænet til krig.

Natten er farefuld,
og de er klar til kamp.

⁹ Kong Salomon fik lavet en bærestol
af træ fra Libanon,

¹⁰ dens bærestænger er af sølv,

dens ryglæn er af guld,
og sædet er blødt og violet.
De unge kvinder fra Jerusalem
har foret den med kærlighed.
¹¹ Unge kvinder fra Jerusalem, kom og se,
se kong Salomon med kronen,
hans mor forærede ham
på hans bryllupsdag,
den dag hans hjerte flød over af lykke.

(Kapitel 4)

Han:

¹ Du er smuk, min skat, du er smuk.
Dine øjne er blide som duer,
dit hår falder mørkt over skuldrene,
som en flok geder i løb over Gileads bjergskråninger.
² Dine tænder er som nyvaskede får,
kridhvide og fugtige,
i flokken mangler der ingen,
de er der alle sammen.
³ Dine læber snor sig som et højrødt bånd,
din mund er så dejlig.
Bag silken gløder dine kinder som granatæbler.
⁴ Din hals er slank og stærk som kong Davids tårn,
pyntet med halssmykker
som var det 1.000 krigeres skjolde.
⁵ Dine bryster er som to unge hjorte,
som gazelletvillinger,
der græsser mellem liljerne.
⁶ Når dagen bliver kølig
og skyggerne lange,
vil jeg gå ned til det duftende bjerg,
knæle ved din røgelseshøj.
⁷ Du er smuk, min skat,
fuldendt, fejlfri.

⁸ Kom med mig ned fra Libanons bjerge, min brud,
kom med mig.

Rejs ned fra Amanbjergets top,
fra toppen af Senir og Hermon,
hvor løverne og
leoparderne holder til.

⁹ Du har fortryllet mig, min ven, min brud,
du har fortryllet mig med et enkelt blik,
med én eneste perle fra din halskæde.

¹⁰ Hvor er din elskov smuk, min ven, min brud,
din elskov er sødere end vin,
duften af dig er den bedste af alle.

¹¹ Dine læber drypper af nektar, min brud,
din mund smager sødt som honning og mælk,
og duften af dit tøj er som duften af Libanons cedertræer.

¹² Du er en lukket have, min ven, min brud,
en frodig dam, en forseglet kilde.

¹³ Dine spæde skud bliver en have,
fuld af de dejligste granatæbler,
fuld af henna og nardusplanter,

¹⁴ af nardus og safran,
kalmusstrå og kanel,
vellugtende træer,
myrrabuske og aloe,
af alle de fineste parfumer.

¹⁵ En brønd med frisk vand, en have med en kilde,
der strømmer ned fra Libanons bjerge.

Hun:

¹⁶ Vågn op, nordenvind, kom, søndenvind,
blæs gennem min have, og spred dens dufte.
Lok min elskede herind,
så han kan smage den dejlige frugt.

(Kapitel 5)

Han:

¹ Du er min have, min ven, min brud,
jeg har plukket min myrraplante og min duftende balsam,
nydt min bikage, dryppende af honning,
drukket vin og mælk.
Spis, venner,
drik, og bliv berusede af kærlighed.

Hun:

² Jeg sov, men mit hjerte var vågent –
Hør! Min elskede banker på:
»Luk op for mig, min ven, min skat,
min due, min fuldkomne,
for mit ansigt er vådt af dug,
og nattetågen sidder i mit hår.«

³ »Men jeg har taget min kjole af,
skal jeg tage den på igen?
Jeg har vasket mine fødder,
skal de blive beskidte igen?«

⁴ Min elskede har stukket hånden gennem dørens gitter,
og mit indre skælvede efter ham.

⁵ Jeg rejste mig for at lukke min elskede ind,
min hånd drev af myrraolie,
fingrene dryppede
på dørhåndtaget

⁶ Jeg lukkede op for min elskede,
men han var gået sin vej.
Min glæde forsvandt, da han forsvandt.
Jeg ledte efter ham, men fandt ham ikke;
jeg råbte hans navn, men fik intet svar.

⁷ Jeg blev opdaget af vægterne, der går omkring i byen,
de slog mig, de sårede mig.
Vægterne på bymuren
rev tørklædet af mig.

⁸ Hør, unge kvinder fra Jerusalem.
Hvis I møder min elskede,
hvad skal I så fortælle ham?
At jeg er svimmel af kærlighed.

De unge kvinder fra Jerusalem:

⁹ Hvordan kan din elskede være den bedste,
du allerskønneste kvinde?

Hvordan kan din elskede være den bedste,
når du kan sige sådan?

Hun:

¹⁰ Min elskede stråler, hans kinder er friske og røde,
man ser ham straks i mængden.

¹¹ Hans hoved er det fineste guld,
hårets krøller er bløde
og sorte som ravne.

¹² Hans øjne er som mørkebrune duer
badet i mælk,
siddende på bredden
af en skinnende sø.

¹³ Hans kinder er skønne som velduftende bede
fulde af de friskeste urter.

Hans læber er liljer,
dryppende af myrraolie.

¹⁴ Hans stærke arme er stave af guld,
med indlagte ædelsten.

Hans bryst er et skjold af elfenben,
pyntet med safirer.

¹⁵ Hans ben er marmorsøjler,
fæstnet til en plade af guld.

Han er smuk som Libanons bjerge,
flot som cedertræer.

¹⁶ Hans mund er sød,
alt ved ham lokker og kalder.

Sådan er min elskede,
sådan er min kæreste,
unge kvinder fra Jerusalem.

(Kapitel 6)

De unge kvinder fra Jerusalem:

¹ Hvor er din elskede gået hen,
du allerskønneste kvinde?
Hvad er der blevet af din elskede?
Lad os hjælpe dig med at lede.

Hun:

² Min ven gik ned til sin have,
ned til de duftende bede
for at plukke liljer,
for at græsse.

³ Jeg tilhører min elskede,
og min elskede er min,
min elskede, som græsser blandt liljerne.

Han:

⁴ Du er smuk som Jerusalem, min skat,
skøn som Tirsas,
storslået som en hær under kulørte bannere.
⁵ Se ikke på mig,
dine smukke øjne forvirrer mig.
Dit hår falder mørkt over skuldrene,
som en flok geder i løb over Gileads bjergskråninger.
⁶ Dine tænder er hvide
som nyvaskede får,
i flokken mangler der ingen,
de er der alle sammen.
⁷ Bag silken gløder dine kinder som granatæbler.
⁸ Der findes 60 dronninger,
et utal af elskerinder
og masser af unge kvinder.
⁹ Men du er den eneste ene,
min due, min fuldkomne,
din mors eneste datter
og yndling.
De unge kvinder ser dig
og beundrer din skønhed.

Dronningerne og elskerinderne

ros dig:

¹⁰ »Hvem er det,
der stiger som morgenrøden,
smuk som månen, klar som solen,
storslået som en hær under kulørte bannere?«

Hun:

¹¹ Jeg gik ned i nøddehaven
for at se det spire i dalen,
for at se, om vinstokkene havde sat skud,
og granatæblerne blomstrede.

¹² Før jeg vidste af det,
sad jeg i vognen hos min konge.

(Kapitel 7)

De unge kvinder fra Jerusalem:

¹ Vend dig, drej dig, Sulamit,
vend dig, drej dig, så vi kan beundre dig.
»Hvad vil I dog beundre hos Sulamit?« spørger nogen måske.
»Vi vil beundre hendes skønne dans.«

Han:

² Dine fødder er smukke i sandalerne,
prinsesse,
dine hofter er runde som et
smykke skabt af en kunstner.

³ Din navle er dyb som en skål,
fuld af krydret vin;
din mave er en dyngede hvedekorn
omkranset af liljer.

⁴ Dine bryster er to unge hjorte,
gazelletvillinger.

⁵ Din hals er som et tårn af elfenben,
dine øjne er Heshbons damme
ved porten til Bat-Rabbim,

din næse er fuldendt som Libanons udkigstårn,
der våger over Damaskus.

⁶ Dit hoved knejser som Karmelbjerget,
dit hår er skinnende mørkt,
de bløde lokker fortryller kongen.

⁷ Hvor er du smuk, hvor er du dejlig,
min elskede, så fuld af lyst.

⁸ Du er slank som en daddelpalme,
med bryster som tætte klaser.

⁹ Jeg får lyst til at klatre op
og gribe fat.

Jeg drømmer om dine bryster som drueklaser,
din ånde som duften af æble,

¹⁰ din mund som dejlig vin.

Hun:

Den flyder din vej, min elskede,
glider over de sovende læber.

¹¹ Jeg tilhører min elskede,
og han begærer mig.

¹² Kom, min elskede, lad os gå ud på landet,
overnatte i landsbyerne.

¹³ Lad os gå tidligt ud i vingårdene
og se, om vinstokkene har sat skud,
om kronbladene åbner sig,
om granatæblerne blomstrer.

Dér vil jeg kærtegne dig.

¹⁴ Elskovsbærrene dufter,
uden for vores dør vokser de dejligste frugter,
både hårde og allerede modne,
Dem har jeg gemt til dig, min elskede.

(Kapitel 8)

Hun:

¹ Gid du var min bror

og havde drukket min mors mælk.
Så kunne jeg kysse dig på gaden,
uden at føle omverdenens foragt.
² Jeg kunne tage dig med til min mors hus,
og du kunne lære mig kunsten at elske,
i gengæld for krydret vin,
vin af det søde granatæble.
³ Du stryger min kind med den ene hånd,
kærtegner mig med den anden.

⁴ Jeg sværger, unge kvinder fra Jerusalem,
ved gazellerne og hjortene på engen:
Væk ikke kærligheden,
kald ikke på den, før den er klar.
Kald ikke på den, lad den komme af sig selv.

De unge kvinder fra Jerusalem:

⁵ Hvem er det, der kommer ud fra ørkenen,
lænet ind mod sin elskede?

Hun:

Jeg vakte dit begær under æbletræet,
der hvor din mor fik veer,
fik veer og fødte dig.

⁶ Bær mig som en amulet ved dit hjerte,
som en ring om din arm,
for kærligheden er stærk som døden,
og jalousien er mørk som dødsriget,
den flammer op og brænder som ild.

⁷ Intet hav kan kvæle kærligheden,
ingen flod kan slukke den.
Ville en mand, der forsøgte at købe sig til kærlighed,
ikke vække foragt overalt?

Hendes brødre:

⁸ Vi har en lillesøster,
der ikke engang har fået bryster endnu.
Bejlerne står allerede i kø,

hvad gør vi den dag, nogen frier?

⁹ Hvis hun var en mur,
kunne vi bygge et forsvarsværk af sølv,
var hun en port,
kunne vi holde hende lukket med en cedertræsplanke.

Hun:

¹⁰ Men jeg er jo en mur,
og mine bryster er som tårne.
Kun min elskede kommer ind,
kun hans hjerte finder fred her.

Hun:

¹¹ Salomon havde en vingård i Baal-Hamon;
han lod andre om at passe den,
men krævede ^{1.000} sølvmønter for dens frugter.
¹² Behold du bare dit sølv, Salomon,
og giv en smule til gartnerne.
Jeg passer min helt egen vingård.

Han:

¹³ Du, min elskede, som bor i haven,
vores venner lytter efter dig.
Lad mig høre din dejlige stemme.

Hun:

¹⁴ Skynd dig, elskede!
Løb som en gazelle,
som en ung hjort
over de krydret duftende bjerge.